

«Από σήμερα προσεύχεται για έμένα ένας τοξικομανής...»

Περπατούσα στην παραλία της Θεσσαλονίκης απόγευμα πρὸς βράδυ, ὅταν ἕνας τοξικομανής με πλησίασε...

Δὲν μοῦ ζήτησε λεφτά, ἀλλὰ με ρώτησε, ἂν μποροῦσα νὰ τοῦ ἀγοράσω μιὰ ροκὰ (καλαμπόκι) ποὺ ἔψηνε κάποιος πιὸ κάτω, σὲ ἕνα μικρὸ πάγκο ποὺ εἶχε στήσει.

Τὸν ἐρώτησα ἂν ἤθελε καὶ κάτι ἄλλο. **Μοῦ** εἶπε, ὅτι ἤθελε νὰ πάω νὰ τοῦ τὴν ἀγοράσω ἐγώ, ἐπειδὴ χρωστοῦσε στὸν καλαμποκὰ καὶ ἴσως νὰ μὴ τοῦ ἔδινε!...

Πῆγα καὶ ἀφοῦ τοῦ τὴν ἔφερα, με ρώτησε ἂν μπορῶ νὰ κάτσω λίγο μαζί του ἢ ἂν ντρέπομαι!

Τοῦ ἀπάντησα, ὅτι θὰ ντραπῶ, ἂν δὲν κάτσω.

Τότε μοῦ εἶπε τὸ ἐξῆς ἐκπληκτικό!

«**Φίλε, μακριὰ ἀπὸ τὸν Χριστὸ ἔτσι καταντᾶς! Ὅμως προσπαθῶ ἐδῶ καὶ καιρὸ νὰ κόψω τὰ ναρκωτικὰ γιὰ νὰ μὴν Τὸν στεναχωρῶ! Δὲν ξέρω ἂν θὰ τὰ καταφέρω, ἀλλὰ ἐπειδὴ μᾶλλον δὲν θὰ ζήσω πολὺ, θέλω ὅταν θὰ πάω μπροστὰ Του νὰ ἔχω νὰ Τοῦ δεῖξω τὸν ἀγῶνα μου, μήπως καὶ με λυπηθεῖ!**».

Ἦμασταν κάπου κοντὰ στὸ ὕψος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου.

Μοῦ λέει:

«Πάω κάθε πρωτὶ ἀπέναντι καὶ με κοιτοῦν ὅλοι καλὰ-καλὰ, ἐπειδὴ νομίζουν ὅτι θέλω λεφτά. Ὅμως ἐγὼ πηγαίνω μπροστὰ στὴν Εἰκόνα γιὰ νὰ ζητήσω βοήθεια νὰ κόψω τὰ ναρκωτικὰ. Δὲν ἀνάβω κερι, ἐπειδὴ δὲν ἔχω λεφτά νὰ πάρω! (Φιλότιμο)

Καὶ κάθε βράδυ πάλι πηγαίνω καὶ λέω...: «Δὲν τὰ κατάφερα συγγνώμη», ἢ λέω...: «**Σήμερα κάπως τὸ πάλεψα, εὐχαριστῶ!**...».

* * *

Ἔξισα στὰ λόγια αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου στιγμὲς ἀπὸ τὰ Συναξάρια!

Τοῦ ἔδωσα κάτι λεφτά καὶ τοῦ εἶπα ἀπὸ αὔριο νὰ πηγαίνει στὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ παίρνει κερι, ἀλλὰ νὰ προσεύχεται καὶ γιὰ τὴν δικιά μου ψυχὴ.

Μὲ διαβεβαίωσε, ὅτι τὰ λεφτά δὲ θὰ τὰ χαλάσει καὶ ὅτι θὰ τὰ δώσει ὅλα μαζεμένα ἐκεῖ, γιὰ νὰ μὴν μπαινὲι στὸν πειρασμὸ καὶ τὰ ξοδεύει, καὶ κάθε μέρα θὰ παίρνει δύο κεριά.

Ἱερὸ Προσκύνημα

Στὸ Κατάστημα Κράτησης Ἀμφισσας (κα').
Σύλλογος Ὁρθοδόξων Γυναικῶν
«Ἅγιος Φιλάρετος ὁ Ἐλεήμων»

7/20.4.2024

† Σάββατον Ἀκαθίστου Ὑμνου

➤ Τοῦ λέω, «μὲ λένε Νίκο». Μοῦ εἶπε, ὅτι δὲν εἶναι δύσκολο νὰ μὲ θυμᾶται, ἀφοῦ κανεὶς δὲν κάθεται μαζί του καὶ ἔτσι δὲν ἔχει φίλους καὶ γνωστούς.

Δὲν ἐρώτησα πολλὰ γι' αὐτόν. Δὲν ἤθελα νὰ νιώσει, ὅτι παραβιάζω τὴν παράξενη ζωὴ του μὲ τὴν ἀδιακρισία μου.

Τὴν ὥρα ποῦ ἔφευγα, μοῦ εἶπε, ὅτι χάρηκε ποῦ ἔκατσα μαζί του καὶ ὅτι τοῦ ἔκανε καλὸ ἢ παρέα.

* * *

Τώρα, ἐσεῖς ποῦ διαβάζετε αὐτὸ τὸ κείμενο καταλαβαίνετε καλὰ ποιὸς ἀπὸ τοὺς δύο ὠφελήθηκε!

Πρὶν ἀπὸ τὴν συνάντησή μου μὲ αὐτόν τὸν ἄνθρωπο, εἶχα σκέψεις, ὅτι ὅλη μου ἡ ζωὴ εἶναι ἓνα ζόρι καὶ ὅτι ὅλο δυσκολίες ἀντιμετωπίζω.

Πάνω ποῦ πήγαινε νὰ μὲ πάρει ἀπὸ κάτω, ἦρθε στὸν δρόμο μου αὐτὴ ἡ ψυχὴ.

Πῶς μετὰ νὰ μὴν πῶ, ὅτι ὁ Θεὸς μᾶς Ἀγαπάει; Πῶς;...

Πολὺ μᾶς Ἀγαπάει...

Ἐν τῷ μεταξύ, μᾶλλον ἀπὸ σήμερα καὶ γιὰ λίγες τουλάχιστον ἡμέρες, ἓνας τοξικομανὴς προσεύχεται καὶ γιὰ μένα!

Νὰ δεῖτε ποῦ οἱ ἄνθρωποι τοῦ περιθωρίου καὶ οἱ «τελειωμένοι» θὰ μᾶς σπρώξουν στὸν Παράδεισο!

Κύριος φωτισμός μου!...

Εὐχαριστῶ γιὰ ὅλα, παράξενε φίλε!